

[Leif Hermann]

pct., der er interessante og derfor kræver en skærpet overvågning.

Jeg har en bemærkning til hr. Dohrmann. Hr. Dohrmann sagde, at det må være frustrerende for den politimand, der mener, at han – ved rapportskrivningen formentlig – sidder med en, der er skyldig, og så må opleve, at dommeren løslader den pågældende bagefter. Må jeg spørge hr. Dohrmann: er det politiet eller domstolene, der finder ud af, om folk er skyldige eller ej? Nu kan jeg se, at hr. Dohrmann vist er gået, men så må han kunne svare mig senere. Mig bekendt er man uskyldig, indtil man er dømt af en domstol, og det gælder vist stadig væk.

Lenger (VS):

Jeg er meget glad for, at vi har en justitsminister, der hører efter, hvad der bliver sagt, og da det nu også er en positivt indstillet justitsminister, skal man ikke være alt for positiv, for det virkelig bliver slået fast med flammeskrift.

Jeg vedstår selvfølgelig det, jeg sagde, men samtidig vil jeg gerne præcisere, at netop de 5 pct. af sagerne, hvor problemerne med politiet opstår, jo er nok så alvorlige. Det er inden for disse 5 pct., hvis vi måler kvantitativt, at vi oplever politiets ukontrollerbare metoder eller politiets ønske om ukontrollerbare metoder og om en række metoder, som også ud fra en generel afvejning må være meget betænkelige.

Jeg nævnte i mit første indlæg spørgsmålet om anonyme vidner og provokatører. Jeg kunne tilføje, at det jo er politiet, der har siddet i udvalget vedrørende sindslidende og har fastholdt, at sindslidende skal registreres i det centrale kriminalregister, og at det var politiet, der gjorde modstand, da VS foreslog, at der dog i det mindste i forbindelse med en afhøringsfase skulle sikres en sigtet 6 timers samlet hvile i døgnnet. Noget sådant var vildt og voldsomt, ja næsten revolutionært. Det var også politiets ønske, at der skulle indføres en uskadelliggørelsesarrest, hvilket blev forkastet her i folketinget i maj måned, og det er også en lang række af de afhøringsmetoder, som mellem år og dag bliver brugt, der giver anledning til kritik. Derfor vil jeg godt præcisere, at nok giver 95 pct. af politiets kvantitative arbejde slet ikke anledning til nogen kritik, men det er inden

for de sidste 5 pct., som også hr. Leif Hermann anførte, at vi finder disse meget alvorlige tendenser.

Om Kulørte Klat, hvor ministeren delvis besvarede mit spørgsmål, men kom ind på spørgsmålet om de begivenheder, der var gået forud, vil jeg gerne sige, at for mig at se må disse 332, der blev anholdt uberettiget, være berettigede til erstatning, uagtet nogle – man har bare ikke kunnet pege dem ud – formentlig har overtrådt en eller anden bestemmelse i straffeloven. Jeg er helt sikker på, at det ved ministeren godt inderst inde, og det var derfor, jeg spurgte, om det var den konflikt, der havde foreligget mellem politiet og anklagemyndigheden, der havde ført til, at man nu ville sikre sig, at sagen kom for domstolene.

Det har været sagt af flere ordførere, at enhver har lov at fejle, og at politiet også har det. Det er da et synspunkt, som jeg gerne vil tilslutte mig, men så vil jeg også gerne sige, at hvis politiet vil nyde den tolerance, der ligger i, at man erkender, at politiet fejler, så må det også selv indrømme, når det har gjort det.

Når jeg selv med mine egne øjne i en demonstration ser urobetjente med alt, hvad det indebærer af risiko for konfrontationer, synes jeg ikke om, at man igennem folketingets retsudvalg af politidirektøren i København får at vide, at der ingen urobetjente var i den demonstration. Sådant noget synes jeg ikke om, når jeg selv har kunnet se det med mine egne øjne. Jeg synes heller ikke om, når jeg i tidens løb har været vidne til forskellige ting i forbindelse med sammenstød, at jeg så bagefter kan se, hvordan sådan nogle sager bliver behandlet i lokalnævnene, kan se, hvem der får bøderne, og kan se, at de sammenstød, der har været, bare ensidigt bliver blåstemplet fra skiftende justitsministres side. Det være sagt for at præcisere, at jeg synes, det er glimrende, at vi skal indrømme politiet en ret til at fejle, men det må også forudsættes, at når man gør det, så erkender man det.

Der var et par bemærkninger fra første runde, som jeg gerne vil kommentere. Der var fru Birthe Rønn Hornbech, der nævnte, at folk ikke forstår, hvorfor lovovertredere løslades, og hr. Dohrmann forstår det da i særdeleshed ikke, kunne jeg forstå af hans indlæg. Jeg synes ikke desto mindre, at det er et meget vigtigt princip at fastholde, at der